

Romain Gary

Biletiniz
Buraya Kadar

Türkçesi: Aykut Derman

Roman

BİR

Gritti'deki dairemde, saat sabahın yedisinde Dooley'nin telefonuyla uyanmıştım. Benimle buluşmak istiyordu. Durum oldukça acildi. Sesinin buyurganlığı ve üsteleyciliği hoşuma gitmedi. İkimiz de Venedik'i Kurtarma Uluslararası Komisyonu üyesiydik; Dukalar Kenti'nin hızla sulara gömülmekte olduğunu göz ardı etmemekle birlikte, ortada yine de bu ölçüde acil bir durum olabileceği düşünülemezdi. Cini Vakfı'nın toplantısı bir gün önce yapılmıştı; Dooley bana, toplantıya neden vaktinde yetişemediğini açıkladı. Son terörist saldırılar İtalya'da yirmi dört saatlik bir genel greve yol açmış, bu yüzden uçağı gecikmişti.

"Boeing'im i Milano'da bırakmak zorunda kaldım, çünkü kontrol kulesinde çalışan kimse kalmamıştı. Ne helikopter vardı ne de başka bir uçak. Arabayla geldim..."

Ona hak verdim; saat dokuz buçukta barda randevulaştık; bu arada, bu onurun bana neye mal olabileceğini düşünmeden de edemedim. Onu çok az tanıyordum. Benim adıma aramızdaki ilişki daha ziyade onunla birarada olmaktan kaçınmaktan ibaretti: Aynı rakamları konuşmuyorduk. Jim Dooley ABD'nin en müthiş servetlerinden birine konmuştu.

Onunla ilk kez 1962'de, Saint-Moritz'de, oğlumla kazanmaya çalıştığımız *kızak* şampiyonasında karşılaşmıştık. Teksaslılara özgü iri yapısıyla, kır düşmeye başlamış bukleli sarı saçlarıyla ve ellisini oldukça aşmış olmasına karşın, doğanın cömertçe koruduğı ince çizgileriyle bende hafif bir hayvansılık ve sadece güzel hanımlara özgü olmayan bir rekabet duygusu uyandırmıştı. Başının üstünde,

her kategoride dünya şampiyonu aylasıyla dolaşan bu zevk atletinin kazandığı başarıların ve sahip olduğu gücün belirli bir ölçünün üstünde olması, benim kendi başarılarımı, hatta bir bakıma kendi hayatımın anlamını alttan alta tartışma konusu yapmama neden oluyordu. Hiçbirimiz, hayatımızda düşlediğimiz başarıya ulaşamamışızdır, oysa Jim Dooley, insanlara özgü bu yasanın farkında değildi sanki. “Doğadan daha büyük...” İnsan evladının küçüklüğünü Homeros’tan bu yana kafamıza kakan bu düşsel yasaya kendimi bütünüyle kaptıracak kadar ahmak değildim. Ne var ki, bu düşüncede az da olsa bir gerçek payı varsa, Dooley benim için, mutluluk ringinde karşıma çıkmış ciddi bir rakip sayılırdı. Kırmızı kazaklı bu iri yarı adamın, yarışı bitirip kaskını çıkardıktan sonra seyircilere dönüp, herkesi kendiliğinden avcunun içinde tutuyormuşçasına gülümsediğini gördüğümde, belirli ölçüde aşağılık duygusuna ve başarısızlık düşüncesine kapılmaktan kendimi alamadım; bu, hiç de beni yenmiş olmasından kaynaklanmıyordu; Amerikalının karşısında kendimi *eksik* buluyordum, bana *fazla*, ulaşılması imkânsız gibi görünüyordu: Onun karşısında kendimi püriten, neredeyse politik bir hınca kaptıyordum. Hoff’un barında karşılaştığım bir gazeteci aynı akşam bana, Jim Dooley’yle, onun yatında Saint-Tropez’de ‘görüşme’ yaptığını itiraf etmek zorunda kalmış ve... “Sabaha kadar yapıyor bunu, onu durdurmaya imkân yok,” demişti. Benzeri itiraflar, insanı genellikle o alanda efsane olmuş kişiyle boy ölçüşmeye ve elinden gelenin sınırına kadar gitmeye çıkarılmış davetiyedir. Neyse ki ben henüz yeterince gençtim ve o konuda kadınların içimi rahatlatmasına gerek duymuyordum. Ayrıca ben her zaman gizemli bahçelerin ve farklı dünyaların sağladığı zevklerin peşinde koşmuşumdur. Yalnızca iki kişinin arasında kalan, onların dışında kimseyle paylaşılmayan suç ortaklıklarını severim. O alanda ‘ünlenme’ye yol açan her şey, benim gözümde, büyüünün bozulması anlamına gelir. Aşkın gerçek yuvası, her zaman gizliliklidir. Ayrıca, sadakat, benim için, bir tek haklı sözleşmesi değildi: Birlikte bağlanılan değerler doğrultusunda karşılıklı gösterilen özveri ve inanç birliğiydi. 1944 Mayısı’nda, Müttefiklerin Normandiya’ya çıkarma yapmasından birkaç hafta önce, gizli bir

arazide keşif uçuşu yapmak üzere Lysander'imin kumanda koluna yapışmış giderken, uçak birden ters döndü ve bilincimi yitirdim. O sırada hayatımı ve mücadelelerimi benimle paylaşan kadın bir saat sonra, beni yaralı olarak götürdükleri çiftlik evinde başucumdaydı. Allak bullak olmuştu. Oysa durumum, onu bu ölçüde heyecanlandıracak kadar ciddi değildi. Lucienne bana, kaza geçirdiğimi bildiren telefonu aldığı anda, bir otel odasında, arkadaşlarımdan biriyle yatağa girmek üzere olduğunu söyledi. Onu orada tek bir söz etmeden bırakıp bana koşmuştu. Buysa, sadakatten tam olarak anladığım şeydi: Aşkın zevkten önce gelmesi. Tabii, başka türlü de düşünülebileceğini ve bu davranışın tam anlamıyla sevgisizliği ortaya koyduğunun ileri sürülebileceğini de kabul ediyorum. Hatta belki de benim ruh durumumda daha o zamandan gizli bir çatlak bulunduğunu ve bu çatlağın o günden bu yana giderek açılıp, beni bugün içinde bulunduğum duruma getirdiğini düşünmek daha uygun olur. Bu konuda hiç fikrim olmadığı gibi, kendime bahane aradığım da yok. Okuduğunuz bu sayfalar da bir savunma değil. Dahası, bu bir imdat çağrısı da değil; bu metni, denize atmak üzere bir şişenin içine koyacak değilim. İnsan evladı düş kurmaya başladığından bu yana o kadar çok imdat çağrısı yapıldı, denize o kadar çok şişe atıldı ki, denizi hâlâ görebilmek, deniz yerine bir şişe yığını görmemek insanı şaşırtıyor.

1963 yılı dolaylarında, onun sevimli milyarder imajıyla şurada burada boy göstermesine ve bunun ona 'Batı dünyasının bir numaralı playboyu' unvanını kazandırmasına epeyce sinirleniyordum herhalde. Gözde mankenler, dönemin vazgeçilmez eğlence yerleri olan Ferrari, Bahamalar ve verdikleri hizmete karşılık para almayacak kadar paradan gözleri kamaşmış dizi dizi genç ve güzel kadın... Öyle görünüyordu ki Amerikalı zevkten ve kişisel değer ölçülerinden yoksundu ve kendini bütünüyle başkalarının bakışlarına ve iştahına teslim etmişti: Onun için gerekli olan, başkalarınca arzu edilmeyi garanti altına almaktı. O sıralarda onca erkeğin Marilyn Monroe'yu düşlemesinin sebebi, kendileri dışında o kadar çok erkeğin de Marilyn Monroe'yu düşlemesiydi...